

CIENIK (2) *sb m*

e pochylone.

sg N ciénik (1). ◇ pl N ciéniki (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Dem. od „cień”; tu ciemna plamka (2) : Ciéniki przed oczymá iáko muchy SienLek Sv, T3.

Cf CIENIEK, CIONEK

MM